

A BOMLÁS ÉS AZ AKTUS SZERZŐJÉTŐL

Miért reszket?

Fél tőlem, vagy kíván?

SZIGOR

— első könyv —

M E G R E P E D T Á L A R C

LAKATOS LEVENTE

Levente Lakatos

Lakatos Levente

Szigor

Első könyv:

Megrepedt álarc

Copyright © Lakatos Levente, 2015

Borítófotó © #178777430 - Shutterstock

Minden jog fenntartva.

A történet valamennyi szereplője kitalált, létező személyekkel való hasonlóságuk csupán a véletlen műve.

ISBN 978-963-122-642-3

<http://facebook.com/lakatoslevente>

<http://lakatoslevente.hu>

– Ez a lánybúcsú éve! A következő pedig éppen a tiéd lesz a sorban, Liza! El sem hiszem, hogy idén férjhez mész! – bök oldalba Éva, majd kortyol színátmenetes koktélijából. Hangja a körülöttünk dübörgő hip-hop zenét is túlharsogja.

Kezem a bárpulton pihen, kínomban elvigyorodom az ujjamon csillogó jeggyűrűmet bámulva – a barátnőm biztosan azt feltételezi, a menyasszonyok túlvilági boldogsága ült ki az arcomra. Évával középiskolás korunk óta barátnők vagyunk, ám mégsem sejti, hogy az elmúlt két évben egy, az életemet átszövő hazugság miatt mennyire eltávolodtunk egymástól. A hazugság, amelyre szerződés kötelez, amely álruhába kényszerít, és amelynek egyik alaptételét barátnőm most nevének nevezi:

– Sándor! – hümmög. – Irigyellek! Fényes politikai karrier áll előtte, ráadásul oltári szerető lehet, ha két év elteltével is csak erőszakkal lehet mellőle kirángatni az ágyból.

Bízom abban, hogy a barátnőm szégyellős mosolynak ítéli a számra húzódó, szűkülő grimaszt, és bizalmaskodó faggatózás helyett visszakozik. Valójában nem a vőlegényem szexuális teljesítményétől, hanem a folytonos hazudozástól megfáradva ritkítottam a találkozóinkon. Kezdetben még gyerekjátéknak tűnt a színlelés, idővel azonban repedezni kezdett az arcomra erőltetett álarc, melynek egyik oka éppen az Éva által felemlített szenvedély teljes hiánya.

– Remélem nem tart aranykalitkában! – az elém vetett megjegyzés hallatán összerezzenek. – A stresszes munkát végző férfiak hajlamosak elszigetelni asszonyukat a külvilágtól. Te egyik nap még a mának éltél, a következőn pedig hirtelen megszélidültél – tűnődik, aztán hunyorogva rákérdez: – Nem terrorizál, ugye?

Méltatlankodó pillantást mérek Évára, mire megadóan emeli fel mindkét kezét, végül a hátam mögé bökve felsikkant: – Azok biztosan a chippendale fiúk! Az *Édes hármás* – húzza orra hegyére a vastag keretes szemüvegét, és játékosan megnyalja szája szélét. – Végre!

A lánybúcsút Éva egyik varrónője tiszteletére üljük. Ila – közel az ötvenhez – életében immáron negyedszer áll majd oltár elé. Naiv voltam, amikor azt feltételeztem, érett nőként hangulatos, csevegős estére vágyik. A dübörgő hip-hop zenét játszó kalandorfészekben forró a hangulat, a levegő párás, a pőrén hagyott bőrfelületek pedig verítéktől csillognak. A péntekenként tartott női nap fő attrakciója a férfi sztriptíz: ezeken az éjszakákon az erősebbik nem csak a műsor után nyerhet bebocsátást. Nem mintha ezt sajnálnák, hiszen már a kapunyitáskor a becsiccsentett és felajzott nők közé vegyülhetnek. Péntekenként nehezen eldönthető, hogy ki a vadász és ki a préda.

Az egyik privát jelzésű ajtó mögül felbukkanó három öltönyös férfi látványától érzéki nyugalanságom fokozódik. Szerződéseim egyik alaptétele a szigorú önmegtartóztatás, melyet betartva már hosszú-hosszú hónapok óta nem érintett férfi. Gyűlölöm kiéhezettnek érezni magam, ezért inkább igyekszem messziről elkerülni azokat a szituációkat, amelyek szexuálisan felzaklathatnak. Talán most is tanácsosabb volna elsomfordálnom a párducmozgással közeledő kísértés előtt.

– A fallikus szimbólumok minden formában a lánybúcsú alapkellékei. A tieden is lesznek. Nagyok. És sok! – Éva arcpirító megjegyzése hallatán felkacagok. Hosszú idő után először őszintén.

A barátnőm szórakoztató figura, hatalmas kék szemét meresztgetve szüntelenül vigyorog, csacsog és szélesen gesztikulál. Most például csaknem fejfel belebújik, úgy kutat a ridiküljében, amikor megkérdezem, hogy mit keres.

– Szeretném levideózni a műsort! Imádom a kiszolgáltatott férfiakat! – válaszolja teljes komolysággal.

Évával sorstársak vagyunk, amiért személyiségünkkel abszolút ellentétes szerepekbe kényszerít bennünket az élet. Míg én a nagy reményű politikus boldog menyasszonyát alakítom, ő az egyik legfelkapottabb designerként a végzet asszonyát játssza. Valóban, bőséggel akadnak férfi ügyei, de nagyszájú kijelentéseinek ellenére a pasasok falják őt.

A pokolba is, kijár nekünk egy kis szórakozás, néhány meztelen férfi látványába még senki nem halt bele!

– Majd én felveszem! – nyúlok a bárpulton fekvő mobilomért. Bízom abban, hogy a kijelzőn keresztül kevésbé kavarnak majd fel az öltönyükből kivetkőző férfitestek.

– Ez biztosan *A szürke ötven árnyalata* műsoruk. A nyakkendőjükkel kötözik meg a kiszemelt, és a színpadra felrúgott nőket! – lelkesedik Éva, nekem viszont összeugrik a gyomrom: imádkozom, nehogy én legyek az egyik kiválasztott. – Három Christian Grey! Alig várom, hogy pénzt dughassak a gatyájukba! – dörzsöli a tenyerét a barátnőm.

A telefonommal nehezen követem a félhomályban úszó, termet átszelő, elegáns férfiakat, aztán mikor egyikük megtorpan, végre ráfókuszálhatok az arcára. A férfi homlokát ráncolja, tekintete ide-oda vándorol, mintha keresne valamit, végül az optikámmal farkasszemet nézve megállapodik. Pillantása a távolból is átható.

A pokolba is, de jóképű!

A francba, elindult felém!

– Feléd tart! Felveszem, ahogy megkötöz! – rikkant Éva.

– Csak nem gondolod, hogy felmegyek a színpadra! – morgom vissza.

– Nem gondolom, tudom! – vigyorog a képembe, és mikor megpróbálja kicsavarni a kezemből a mobilomat, az a földön landol, majd pörögve-pattogva, tőlünk legalább fél méterre állapodik meg a padlón. Felpattanok a bárszékről, ám ahogy túsarkú cipőmben leguggolok a készülékért, egyensúlyomat veszttem, és térde rogyok.

Egyetlen másodpercen múltott, hogy az erek hálózta kézfej előtt marjam el a készüléket, így azonban a rideg műanyag helyett a férfi forró bőrét érintettem. Tekintetem fényesített bőrcipőjétől indulva finom anyagú öltönyén keresztül mélybarna szemére vándorol. Intelligensebb a pillantása, mint ahogy azt egy vetkőzős fiútól elvárná az ember lánya, ám a figyelemre méltóan dudorodó ágyék nem hagyott kétséget afelől, ő mely adottságára lehet a legbüszkébb.

– A dombok előcsalogatják a kalandvágyamat – nyújtja a kezét pimasz, mosolytalan megjegyzéssel, én pedig ahelyett, hogy elfogadnám a segítségét, megigazítom dekoltázsomnál a blúzomat.

Nesze neked alárendelt férfi, Liza! Te még egy selyemfiú előtt is térdepelsz.

– Felvett videóra? – kérdezi az iméntinél is szigorúbb, reszelős hangon.

El kell ismernem, jól hozza Mr. Grey tekintélyparancsoló férfi karakterét, amihez hozzásegíti csontos, borostás arca, szűken vágott szeme és szabályosan ívelt ajka. Ha nem tudnám, hogy éjszakáról éjszakára visszaél ezzel, talán még zavarba is ejtene baljós külseje. Leporolom a nadrágomat, megvonom a vállamat, és amilyen hetykén csak tőlem telik, válaszolok: – Nem tudtam, hogy tilos kamerázni.

– Inkább szokatlan – méreget a férfi.

Szokatlan? Belevörösödöm a gondolatba, hogy mit feltételezhet rólam, így ösztönösen magyarázkodni kezdtek: – Na, nem mintha a magáról készült felvételen akartam volna... – lenyelem az először eszembe ötlő kifejezést, és egy disztिंगáltabbat választok. – Kéjelegni.

Szemöldöke a homlokáig szökken: – Kéjelegni jött ide ma este? – kérdése számomra rettentő lealacsonyítóan hangzik, árnyalatnyit bele is pirulok. Úgy érzem, minden szem ránk szegeződik, ezért alaposan meglepődöm, amikor oldalra sandítva konstátálom, az ég egy adta világon senki nem

foglalkozik velünk. A férfi várakozó társaihoz fordul, int nekik, mire ők legyintve, röhögve továbbállnak. Gondolom, kezdő pozícióba helyezkednek.

– Tudja, a felvételnak ára van – jelenti ki ridegen.

Végül is ő abból él, hogy a nők fizetnek neki *ezért-azért*. Ridikülömbe túrok, majd az első kezembe akadó bankjegyet – pechemre egy nagyobb címletűt – a zakózsebébe gyömöszölöm, aztán tartom a kezem a telefonért.

– Attól tartok, nem érti, mire célzok fizetség alatt – ezzel hátat fordít, és a bár kijárata felé indul.

A hangszórókból váratlanul feldörrenő férfihang ekkor az *Édes hármas*nak keresztelt chippendale-formáció felkonferálásába fog. Mikor kiderül, a tűzoltónak, rendőrnek és orvosnak öltözött, felfűjt izomzatú, bronzos bőrű férfiakkal közük sincs a három öltönyöshöz, pánikba esem. Pláne, hogy végignézem, amint az általam lekamerázott, idegen pasas a telefonomat szorongatva kilép a sötét, késő őszi éjszakába. Mobilomban számtalan bizalmas üzenetváltás olvasható, közülük csupán egyetlen egy felfedése is romba dönthetné az áldozatos munkával felépített elmúlt két évemet.

Mit szólna az apám? Mit szólna Sándor? És mit szólnék én a rám szakadó következmények súlya alatt?

– Micsoda seggfej! – mordul fel mögöttem a barátnőm.

– Utána kell mennem! – közlöm Évával, majd eddig a bárszék támláján pihentetett kabátomba bújok. – Te maradj nyugodtan, élvezd a műsort.

– Dehogy! – ellenkezik, és máris szedelőzködni kezd. – Veled megyek! Lehet, hogy kéjgyilkos, aki így próbál kicsalogatni a sötét sikátorba.

– Elbánnok vele egyedül! – mosolygok a barátnőmre, bár állításomban koránt sem vagyok annyira biztos, mint amilyennek mutatkozom. – Utána hívok egy taxit, és hazamegyek. Köszönöm a meghívást, jót tett egy kis kikapcsolódás.

– Liza...! – vágja csípőre kezét Éva, mielőtt azonban folytathatná, a tűzoltónak öltözött sztriptízes belé karol, és a színpad felé vonja. Válla fölött kurjant vissza: – Holnap hívlak!

Hála az égnek, hogy Évát elkábította a tesztoszteronszag, különben koloncként csüngött volna a nyakamon. Fogalmam sincs, hogy kicsoda a pofátlan öltönyös, és milyen áron tudom tőle visszaszerezni a mobilomat. Éva például biztosan furcsállaná, ha a telefon áránál is lényegesen nagyobb összeget kínálnék a készülékért, mely azonban számomra most minden pénzt megér. A szabadságom a tét.

– Álljon meg! – kiáltok az utcára szabadulva a férfi után, ő azonban rám sem hederít, és befordul a sarkon.

Tipegve követem, legszívesebben kibújnék az átkozott magassarkúmból, de túl hideg van ahhoz, hogy mezítláb folytassam az utat. Ráadásul a kabátom tulajdonképpen egy kardigán, a hűvösebb nyári estéken általában már elcsomagolom, de úgy terveztem, háztól házig taxizom majd, ehhez pedig feleslegesnek tűnt rétegesen öltözni. Életem egy ideje pontosan megtervezett, elszoktam a váratlan fordulatoktól.

– Álljon már meg! – kiáltok újra a belvárosi utcák útvesztőjében ide-oda cikcakkozó férfira. Éppen utolérném, mikor egy kapualjba fordul. Feldúltan lépek utána, izmos mellkasának ütközöm, mire ő két oldalról vállon ragad, nehogy elessek. Szorításától összerándul a gyomrom, parfümének füszeresen nyers illata átszakítja az izgalmam és a félelmem közti lehelet vékony határt. Nem ismerem a férfit, a kulcsfontjaig sem érek, bármit megtehetne velem, kemény pillantásából pedig úgy tűnik, éppen ezt tervezni. Évának talán igaza volt, és ideje segítségért sikítoznom.

– Reszket – állapítja meg az eddiginél kedvesebb hangon az idegen, de amikor inge gombjáról a szemébe pillantok, tekintete metsző. – Visszakapja a telefonját, ha megiszik velem egy italt.

Barátságos, mégis rideg. Milyen ember az, aki úgy csalogat, hogy közben meg sem kísérel mosolygással a bizalmamba férközni?

A pokolba is, titokzatos! Érdekes!

– Itt, a kapualjban?

– A lakásomban – morogja, és a kódot bepötyögve feltárja a pácolt fakaput.

A zár berregése idegörlő vekkercsörgésként riaszt éber álmomból. Hagytam, hogy egy idegen megigézzem, pedig még azokban sem bízhatok, akiket gyerekkorom óta ismerek. Esendőségem zavart kacajra fakaszt, majd bal kézfejemmel megálljt parancsolva hátrálok: – Sajnos vőlegényem van!

– Sajnos? – kérdezi a telefonomat az arcomba tartva. A találkozásunk óta rögzítheti a történeteket.

Micsoda pofátlanság!

– Magának sajnos! – minden porcikámat forró düh önti el. – Adja vissza a telefonomat, különben rendőrt hívok!

Fogalmam sincs, hogyan juthatott eszembe ez a szánalmas fenyegetőzés. Egyrészt éppen a mobilomat próbálom visszaszerezni, másrészt ki foglalkozik manapság telefonlopással?

Liza, térj észhez!

– Bilincsre vagy gumibotra vágyik? – csíp belém a kérdéssel, majd döbbenetemmel egy időben elnyeli a renovált bérház.

Vészharang kondul a fejemben, de nem törődöm vele. Kell a telefonom! Mielőtt a becsapódó, nehéz fakapu végleg elzárna a férfitől, a káprázatosan felújított, csupa márvány folyosóra lépek.

– Mozogjon! – sürget az egyik falra szerelt lámpa alól. A fény-árnyék játékban az eddiginél is fenségesebb hatást kelt.

– Kérem, adja vissza! – visszhangzik a könyörgésem.

A férfi másodpercekig szótlanul, keményen bámul, aztán felsóhajt, és elindul felém. Közeledő, robusztus alakja elakasztja a lélegzetem. Fogalmam sincs, és tartok is attól, mit fog tenni velem, mégsem ellenkezem.

– Jó éjszakát, Reszkető! – nyújtja át egy komor pillantás kíséretében a telefonomat.

Ahogy hátat fordít, lehunyom a szememet. Levegőhöz kellene jutnom, de csak az átkozott parfüm illatát lélegzem. Az illatot, mely a szenvedélyre emlékeztet. És ahogy a férfi nyikorgó cipőtalppal távolodik, az eddiginél is intenzívebb félelem költözik belém. Félek, hogy kísétál az életemből. Nem tudom, mi lelt, de utána szólok: – Ki maga és hogy hívják?

A férfi megtorpan, széles válla fölött oldalra sandít, és reszelős hangon válaszol: – Attól függ, miért kérdezi.

Már éppen elment volna, én pedig visszacsalom...

Csapdába estem. Óvatlanul hagytam, hogy a férfi felkeltse az érdeklődésemet. Éles arccsontja, borostája és vérfagyasztón metsző tekintete még csak hagyján, a testi vonzalomnak az elmúlt hónapok során megtanultam ellenállni. Ő alattomos módon az elmémet izgatta fel. Ebben a férfiban az intellektus pofátlan határozottsággal párosult, és hadvezért szült, aki – bármennyire aggasztó beismernem – rést talált a pajzsomon. Legalább ha a nevét tudnám, talán kevésbé érezném szégyenletesnek, amiért felcsigázott. Arról ábrándozom, hogy a tarkómnál a hajam tövébe markolva az uralma alatt tart, és harapja, csókolja, majd szívja testem legérzékenyebb pontjait.

– Ne! – sóhajtom magamnak az erőtlen utasítást. Mi ez az elemi vonzalom? Mi ez az ostobaság?

Ő természetesen kapva kap elgyengülésemen: – Nos? – hogy nyomatékot adjon a sürgetésnek, felém fordul, és a testtartásából áradó határozottságtól összeugrik a gyomrom. – Miért szeretné tudni a nevemet? Én sem tudom a magáét.

– Engem Lizának hívnak. Most már tudja – hadarom. – Magát hogy hívják?

Felmordul, hangjától pedig lázba borul a testem. Talán csak az ingerszegény életemen unatkozó fantáziám incselkedik velem, és mindjárt csillapodik a hevület. A két éve kötött megállapodásom elévüléséig nem randevúzhatok, és nem létesíthetek intim kapcsolatot. Biztosra vettem, ahogy a boldog menyasszony szerepével, úgy az önmegtartóztatással sem lesz gondom, hiszen nőként nem a lábam köze, hanem az agyam tartja kordában a vágyam. A józan eszem volt a garancia – melyet éppen most kobozott el tőlem egy vadidegen. Ha azonban nem ismerjük egymást, nincs felelősség, és az affér titokban maradhat. Talán ezért nem akarja elárulni a nevét?

Te jó ég, mik fordulnak meg a fejemben! Nem nyithatom szét a combomat egy olyan férfinak, akinek még a nevét sem tudom! Meg kell nyugodnom!

De hasztalan nyugtatom magam, a vágy tovább izzik bennem: a bőröm forró, mégis ráz a hideg.
– Árulja el nekem, miért reszket! – a férfi megkerül, majd a hátam mögül a fülemhez hajol, hogy belesuttogja: – Fél tőlem, vagy kíván? – mély hangjának minden egyes szava gyalul ellenállásomból.

Pofátlan! Pofátlanul izgató!

– Szoktak ilyesmiről beszélni az emberek? – kérdezek vissza elhaló hangon, és ahogy testemmel játszik a vágy, fenekem a férfi ágyékának simul.

– Szoktak, ha az egyikük jegyben jár – duruzsolja, jobb keze a csípőmre kerül, onnan a combomra kúszik, majd újra megkérdezi: – Retteg, vagy izgatott?

– Nem... – lehelem. – Nem mindegy?

Veszedelmesen felmordul, majd ismét a cipőtalpa nyikorgását hallom, ezúttal azonban mögülem érkezik a hang.

Hova megy? Arra az utca van, nem a lakása!

A zár felberreg, majd a nehéz fakapu nyikorogva kinyílik. Amikor megrogyó térdel felé fordulok, a férfi azt mondja: – Örültem a rendhagyó találkozásnak! – udvarias biccentéssel jelzi, hogy ideje távoznom, hangjában árnyalatnyi kedvesség sem bújik meg. – Amennyiben holnap estig sikerül eldöntenie a választ, szívesen látom, hogy bepótoljuk a ma este kihagyott italt.

Sötét van. Az egyetlen, amit érzek, a férfi jelenléte. Nyakamba hajol, majd közvetlenül a fülembre dörmögi szemérmetlen bókját: – Imádom az illatod, Liza! Mindenütt!

Meglep, hogy letegez, én azonban képtelen vagyok szabadulni a magázódástól. Talán mert míg ő tudja a nevem, nekem fogalmam sincs az övéről. Mielőtt hangomra találva megkérdezhetném ezt, újra megszólal: – Azt akarom, hogy hosszú idő után végre légy őszinte!

Visító hangra riadok, kalapáló szívvel ülök fel az ágyban. Mi a franc ez? A telefonom? Igen, a telefonom csörög. Csodálkozom ezen, hiszen általában rezgőn tartom a készüléket, de az éjszaka kavalkádjában biztosan véletlenül felpöcköltem a hangosítást szabályozó gombot.

Éva keres. Hazaindultamkor küldtem neki egy üzenetet, melyben megnyugtattam, hogy visszaszereztem a telefonomat, és hogy a szórakozóhely helyett inkább nyugovóra térek. Gondolom, a barátnőm most ébredhetett delíriumos mámorából, és töviről hegyire hallani szeretné, miként bántam el a sármos idegennel. A szokásos hazudozáshoz azonban most nincsen hangulatom. Nem tudom, hogy a kialvatlanság vagy a félbeszakított, vörös fátylas álmom miatt vagyok nyögös, de inkább lenémítom a készüléket, és visszagubózom a takarómba.

Csak álmodtam az arcpirító jelenetet. A valóságban a férfi az éjjel – miután semmibe vett minden ellenállásomat – egyszerűen elhajtott. Kezdetben értetlenül pislogtam a kapualjban, aztán úrrá lett rajtam a megalázottsággal keveredő csalódottság. Felizgatott, majd hoppon hagyott, és mindezt úgy tehette meg velem, hogy még a nevét sem kötötte az orromra. Hihetetlen, hogy kevesebb, mint egy óra alatt leomlott a két éve gondosan felépített ellenállásom, sőt, megsebzett büszkeségem engedte az álmomba furakodni a pasast. Az élénk víziótól a libidóm most a tetőfokára hág. Segíthetnék magamon, de eszem ágában sincs egy olyan férfin fantáziálni, aki a bolondját járatta velem. Inkább kimegyek egy pohár hideg vízért a konyhába, hogy lehűtsem magam.

– Jó reggelt, drágám! – köszönt Sándor. Az ebédlőasztalnál kávézik, táblagépen a napi sajtót lapozgatja. – Borzalmasan festesz!

– Milyen kedves az én vőlegényem! – kacagom, megölelem és cuppanós csókot nyomok a homlokára.

Sándor jóképű és intelligens férfi. Igaz, az utóbbi időben, a munkától leterhelve kisebb pocakot növesztett, de túlsúlya ellenére is kifejezetten vonzó. Bárki bármit mond, manapság már a politikusoknál is fontos a megnyerő külső, Sándor pedig minden kétséget kizáróan hatással van a női választókra. Vágyódást kelt, mégis biztonságot sugároz, amolyan jóra való figura. És ha minden a terv szerint halad, a jövő évi választások után, a maga harmincegy évével az egyik legfiatalabb miniszter lesz – az apám pedig mindent elkövet annak érdekében, hogy zökkenőmentesen menjenek a dolgok. Az apám vezette konzervatív eszméket tisztelő ellenzéki pártnak – néhány hibás döntése után – szüksége van a megújulásra, különben esélye sincs a kormányváltásra. Olyan emblematikussá tehető, fiatal figurákra van szükségük, akiken keresztül az emberek újból bizalmat szavazhatnak a pártnak. Akikben és akiknek még hisznek. Természetesen az egész megújulás mindössze látszat, hiszen a bábuként kiállított titánokat a takarásból tapasztalt, kegyvesztett politikus mozgatják. A régi motorosok most azzal tudnak a tűz közelében maradni, ha háttérbe vonulva képesek a megragadóbb pártarcaikat felfuttatni. Apu a kiélezett helyzetben biztosra akar menni, ezért döntött úgy, hogy engem is csatasorba állít. Megállapodásunk szerint öt évig kell játszanom a valójában homoszexuális Sándor kedvesét. Hogy ne derüljön ki a turpisság, nem ismerkedhetek férfiakkal. Ez a mi nagy, közös titkunk.

– Megnézhetnék valamelyik nap azt az új filmet. Tudod, amelyikkel teleplakátolták a várost – kortyol a kávéjából Sándor.

– De csak azért, mert dögös a főszereplő, mi? – ütögetem meg a vállát, amire ő széles vigyorral válaszol.

Miért bólintottam rá, hogy egy homoszexuális politikus álfelesége legyek, és ezzel egy vaskos, kikötésekkel telezsúfolt megállapodás szabályozza az életemet? Ha jobb színben szeretnék tetszelegni, nyilván azt mondanám, az apámért tettem, ez azonban nem teljesen fedi a valóságot. Az igazság az, hogy az apám sarokba szorított. Megzsarolt.

Két éve még én voltam a gazdag politikusvezér balhész lánya, aki a legnépszerűbb fővárosi szórakozóhelyek törzsvendégeként, gyakran önkívületi állapotban tomboltam, faltam a férfiakat, és magasról tojtam a felelősségvállalásra. Élveztem, hogy egyre gyakrabban szerepeltem a bulvárlapok címlapján, imádtam hangos vitákba keveredni az utálkozókkal, és fürdőztem a rajongók szeretetében. Tulajdonképpen az utóbbit hajszoltam. Szüleim a jó mód megszállottjaiként dadákra bízta, a kiváló teljesítményeket elérő nővérem mellett csak második lehettem, ráadásul túlzás nélkül, annyi pénz állt a rendelkezésemre, amennyit nem szégyelltem elkölteni. Kárpótlásként fogtam fel a kicsapongásaimra elherdált pénzt, amiért apámék elhanyagolnak. Megvásároltam magamnak a szeretet – vagyis annak illúzióját.

Egy mámoros hajnalon azonban elkövettem egy megbocsáthatatlan hibát, mely azóta is kísért, és mely alapjaiban változtatta meg az életemet. Apám kérés nélkül – persze leginkább a saját jó hírét védve –, kapcsolatait kihasználva elsimította az ügyet, elintézte, hogy ne kerüljek rács mögé, cserébe azonban a jelen megállapodás börtönébe száműzetett. Ezzel két legyet ütött egy csapásra: palástolta Sándor *problémás* háttérét, és engem is kivont a botránygépezetből. Mocskos egy világ a politikáé.

A megállapodás, mely két éve kötött és még legalább három évig érvényes, számtalan *apróságra* kiter. Például amennyiben szerződésszegésem miatt lepleződik le az alaposan megkonstruált illúzió, azok a bizonyítékok is előkerülnek, amelyek alapján bizonyosan börtönre – ha apám pártja kormányoz, talán életfogytiglanra – ítélnének. Senkiben sem bízhatok. Ezért nem érintett két éve férfi, és ezért nem tárhatom fel még a legjobb barátnőm előtt sem az igazságot. Ha nem vigyázok, könnyen rettentő magányba taszíthatom magam. Muszáj végre kitapogatnom az egyensúlyt, és nem marhatom végleg el magam mellől Évát, különben teljesen magamra zárom – az ő szavaival élve – az aranykalitka ajtaját.

– Most megyek hazafelé! – trillázza a vonal túlsó végén Éva, miután a konyhából a hálósobámba térve visszahívom.

– A bárból? – kérdezem csodálkozva.

– Az hajnali négykor bezárt, most meg délelőtt van – feleli, majd magától folytatja: – Ruditól. Ő a tűzoltó.

– Találkoztál egy tűzoltóval?

Tényleg nem értem, hogy a barátnőm miről hablatyol. Félek, hogy valami tudatmódosító hatása alatt áll. Évával még a balhész időszakomban ismerkedtem meg, divattervezést tanult, és az általam viselt ruhái kapcsán lett felkapott designer. Velem ellentétben ő a mai napig jókat mulat.

– A vetkőzős fiúk közül a tűzoltó! Felszedtem – sikkant. – A csípőmozgása, mint egy pornósztaré. És képzeld...

Miközben Éva részletekbe menően beszámol a Rudival átélt szexuális élményeiről, akarva-akaratlanul ismét feldereng előttem az utamba sodort, névtelen férfi kemény arca. Ébredésem óta azon kesergek, hogy a megállapodásom meggátolt a kíváncsiságom kielégítésében.

Hova tűnt a régi, lázadó Liza, aki magasról tojt a szabályokra? Aki mert kockáztatni?

Éppen megkísért az ördög, miszerint a férfi tegnapi meghívásának eleget téve – a legnagyobb titokban persze – meglátogathatnám őt, mikor Éva egyetlen megjegyzéssel visszaránt a valóságba: –

Két órán belül átküldetem futárral a ma esti díjátadóra megálmodott ruhádat. Imádni fogod! – csicsergi, nekem pedig fogalmam sincs, honnan lehet egy átmulatott éjszaka után ennyi energiája. Na, jó, pontosan tudom...

Csüggedten ejtem előre a vállamat. Nem érek rá randizgatni, este egy eseményre kell kísérnem a meleg vőlegényemet.

A társasági élet gyerekkorom óta a mindennapjaim része, mégis máig émelygek a felső tízezernek tartott bálaktól, fogadásoktól és ünnepélyektől. Ezek az események számomra olyanok, akár a monumentális színházi eladások: minden pillanatuk megjátszott. A szmokingba bújt, deres hajú üzletemberek, oldalukon a szaténba csomagolt, túlillatosított feleségeikkel, ripacsos jókedvvel és széles gesztusokkal igyekeznek elhitetni egymással, hogy lubickolnak az életüket színültig töltő boldogságban és megelégedettségben. Valójában csupán pocsolyában pacsálnak.

Álságos volna elítélnem a körülöttem szépelgőket, hiszen én is a mai jótékonyági díjátadóra összegyűltek színjátékában statisztálok. Megállapodásom arra kötelez, hogy a hasonló rendezvényekre boldog menyasszonyt alakítva Sándorral tartsak, és úton-útfélen áradozzak a lehenyerlő személyiségéről, jóságáról és tisztességéről. Az apám által kifundált história szerint vőlegényem hagyománytisztelettel átítatott karizmája vett rá, hogy magam mögött hagyjam tivornyázós, botránygözös éveimet. Soha nem tudom eldönteni, hogy beveszik-e a mesét, vagy igazából oda sem figyelnek arra, amit mondok, de valamiért rendre az utóbbi következtetést látom életszerűbbnek...

A fogadások általános forgatókönyve szerint a párok a megérkezésüket követő üdvözlőköröket együtt teszik meg, majd a vacsora elköltését követően egy időre különválnak: az asszonyok pletykálgodnak, a férfiak üzletről, sportról és természetesen politikáról diskurálnak. Nincs ez különben ma este sem. Sándor, a párttámogatási finanszírozás érdekében kapcsolatokat épít, én pedig immáron a negyedik pohár pezsgővel a kezemben az egyik sarokba húzódva nézelődöm. Néhány éve még mozdulni sem bírtam az emberek gyűrűjében, most pedig, mikor az egyik nagyreményű politikus oldalbordájaként tartanak számon, akár láthatatlanná is válhatnak az érdektelenségről... Persze csatlakozhatnék Évához, aki néhány fennhéjázó nővel traccsol, nekem viszont nincs hangulatom felszínes beszélgetésekbe elegyedni divattervezőkről, ékszerekről, Kim Kardashian műtétjeiről vagy a First Lady elegánsan modern stílusáról. A tegnap esti kis közjáték még mindig hatással van rám: ugyan a szexuális túlfűtöttség már elmúlt, helyén valami sokkal nyomasztóbb érzés maradt. A kilátástalan ideig tartó boldogtalanság most szivacsként szívja fel az alkoholt. Milyen különös, hogy míg apám kötelezettségekkel zsúfolt szerződéssel akart eltüntetni a tivornyáktól, most éppen a szabályaitól szomjazom a pezsgőt.

– Nem csitítja – lép mellém váratlanul egy ősz hajú, ráncos bőrű, arckrém és nehéz parfümilletet árasztó asszony. Mikor értetlenül felé fordulok, folytatja: – Az emberek azért isznak, hogy elcsitítsák, pedig az alkohol csak felerősíti a vágyakat.

Kedvesen elmosolyodva ingatom a fejem: – Mindenem megvan... – fogok a szokásos áradozásba, de az asszony hitetlenkedő kacagása belém folytja a szót.

– Mindannyian ebben hittünk – kacagja maga elé meredve, bár szürkés-kék tekintete kemény marad. – Csak azzal nem számoltunk, hogy idővel kopik a zománc. Van, aki ezt elfogadja, és vannak lázadók is. – Felém fordulva folytatja: – Ahogy behúzódsz a sarokba, olyan vagy, mint aki vár valamire.

Valóban várok. Arra, hogy leteljen a szerződésemben kikötött idő, és felszabaduljak. Két éve írtam alá, még idén házasodunk, utána még legalább két évig kötelez a megállapodás, és csak ezután vége.

– Sándor most miniszter lehet, de ez csak a kezdet. Karizmatikus figura. Ha ügyesen lobbizik, a mostani választás eredményétől függetlenül később miniszterelnök-jelöltté is válhat. Sőt, ha a szerencse mellé szegődik... – úgy tesz, mintha babonából nyelné le a mondata második felét. – Ha szabadságra vágysz, mielőbb repülj, különben tönkreteszed szegény fiú életét. Azt pedig annak ellenére sem bocsátanánk meg neked, hogy tiszteljük az apádat!

Aztán faképnél hagy.

Többes számban beszélt. Többen gondolják azt, hogy...?

Megvetettségem tényezőjével még a mindent alaposan eltervező apám sem számolhatott. Máskülönben biztosan figyelmeztetett volna arra, hogy Sándor támogatói közül többen élösködőként tekintenek rám. Remélem, önszántából nem is tett volna ki hasonló megaláztatásoknak. Számító cafkának állítanak majd be, aki inkább befektetésnek, semmint élete párjának látja a vőlegényét, és az első adandó alkalommal a vagyon felét elkobozva lelép. Megalázó helyzet, ráadásul soha nem moshatom majd le magamról a vádakat, hiszen a házasságkötés után röviddel – teljesen más okból ugyan – tényleg elválunk.

Életem végéig ujjal mutogatnak majd rám? Szinte érzem magamon a bálteremben összegyűltek gyűlölködő, lenéző pillantását, mintha mindannyian rólam suttognának. Megbélyegeznek és ítélik meg felettem. Belém hasít a felismerés: vajon milyen férfi fog egy neves politikus – sőt, talán a miniszterelnök – ex-feleségével szóba állni? Lesz olyan, aki nem trófeaként tekint rám? Akiben száz százalékig megbízhatok? Akibe beleszerethetek? Vagy nem csak néhány évre, hanem örök életemre eladtam a boldogságomat a nagyra törő terveket szövő apámnak? Kihasználta a saját apám?

Minden kérdés újabb pohár pezsgőt követel, a károgó asszonynak pedig ebben is igaz volt: az alkohol helyett, hogy csitítaná a pofátlan kérdéseket, csak újabbakat szül. Borvirágos jókedv helyett eluralkodik rajtam a világfájdalom, melytől elesettnek, magányosnak és kiszolgáltatottnak érzem magam. Könnyeimmel küszködve, lehajtott fejjel a mosdó felé veszem az irányt, és hogy még véletlenül se szólítsanak le útközben, úgy teszek, mintha valamit elmélyülten keresnék a telefonomon. Ekkor a mobil képgalériájában megpillantom őt.

Megtorpanok.

A nevét ugyan továbbra sem tudom, borostás arcával mégis kedves ismerősnek tűnik. Örület, de mára a tegnap esti kósza gondolat talán nem is akkora butaság, mint amekkorának tűnt. Lehet, hogy a férfi éppen azért ébreszt bennem vonzalmat, mert nem ismerem, és ő sem tudhatja, ki vagyok. Nincsenek elvárásai vagy előítéletei velem szemben. Előtte tényleg lehetnék önmagam. És még mindig van tőle egy meghívásom ma estére...

Fogalmam sincs, hogy a pezsgő vagy a kirekesztettség okozza, de végre egykori önmagamhoz illő, hazardírozó döntést hozok. Egyszerűen nem hagyom, hogy boldogtalanságra ítéltessek. Igaza volt a vénasszonynak, itt az idő repülni, én pedig a magasból fogok tojni mindenre és mindenkire!

Szórakozni akarok!

Anélkül, hogy bárkinek szólnék, a ruhatárból magamhoz veszem a kabátomat, és elindítom a telefonban tárolt videót. A férfi valami érthetetlen oknál fogva kedvét lelte abban, hogy végigvideózza az otthonába vezető utat, így a telefonom mint valamiféle térkép elvezet hozzá. A díjátadónak helyet adó épület előtt várakozó taxik egyikébe pattanok. Mikor a sofőr megkérdez az úti célról, oda pörgetem a videót, ahol a férfi a kapualjhoz ér, és egy ügyvédi szolgáltatást hirdető tábláról leolvasom a címet. Az esti forgalomban tíz percbe sem telik, máris megérkezünk, a táskámba nyúlva az előző esti taxistól visszkapott, idegességembe csak beleszórt visszajáró kerül a kezem ügyébe. Éppen elég a cechre, örülök, hogy nem kell a pénztárcámmal bíbelődnöm. Mosolyogva köszönök el a taxistól, majd a már ismert kapualjba állok. A felvételtől kiderül a férfi lakásszámához tartozó kapukód is, és bár illene felcsengetnem, kalandosabbnak ítélem a meglepetésszerű érkezést. A postaládáról leolvasom, a negyediken található lakásban Sz. Igor lakik.

Sz. Igor – ízlelgetem a nevet. Izgalmas, illik ahhoz a határozott férfihoz, aki éppen azelőtt, hogy becsengetnék... félmeztelenül nyit ajtót. A kaputelefon minden bizomnyal pittyegezzel jelezte neki, hogy valaki belépett a kódjával. Már várhatott.

– Nocsak, a Reszkető! Kerüljön beljebb! – invitál otthonába az alul öltözött, kidolgozott felsőtestű

Sz. Igor.

Nem teheted! Nem teheted! Nem teheted! – skandálja valahol az elmém mélyén egy józan hang. Aztán a vágyba fullad.

– Elnézést az öltözékemért, azt gondoltam, már nem jön el – bújja Sz. Igor, mikor becsukja mögöttem az ajtót.

A grafitiszürkére festett előszobában félhomály dereng és fűszeres férfiparfüm illata lebeg. A helyiség túloldalán nyíló szobából blues zene szűrődik, ringat a trombita hangja, és ahogy a csípőmbé kapaszkodik a lüktető ritmus, legszívesebben táncra perdülnék. A lakás férfiasan puritán, mégis meglepően otthonosan érzem magam benne.

– Ne kérjen bocsánatot, Sz. Igor! – fordulok felé azzal a kacér pillantásommal, melyet a legtöbben végzetesnek titulálnak, majd végigmérem póre felsőtestét. – Amikor jót teszünk valakivel, nem kérünk bocsánatot!

– Maga már ivott – állapítja meg egy pillanatnyi, döbrent merengéssel töltött fáziskésés után. – Nem szeretem, ha egy nő egyedül kezd bele...

Kétértelmű, keményen odadöfött mondata hallatán egész testemen végigfut a bizsergés, így képtelen vagyok állni a pofátlanul magabiztos tekintetét. Szálfatermete, széles válla, formás mell- és kockás hasizma elismerést kelt bennem, ám mikor a köldökétől induló vékony szőrcsík követésre csalogatja, majd dudorodó nadrágjához vezeti a tekintetem, riadtan fordítok hátat.

Megijeszt.

Vagyis megijesztem önmagam azzal, hogy mennyire nyers vágyakat hív belőlem életre. Önszántamból felkínálkozó préda vagyok, még csodálom is az oroszánt, amelyik bármelyik pillanatban belém márthatja éles fogát, hogy cafatokra tépjen. És mindezt egy váratlan találkozás tette velem. Vajon ez örültség vagy sorsszerűség?

– Vetközzön le! – utasít ellenszegülést nem tűrő hangján.

Máris? Nem gyors ez egy kicsit? Nem túl naturális? Bár igaz, vonakodnom felesleges, előbb-utóbb úgyis meztelenül simulok majd Sz. Igor karjába. Mert ahogy elhessegetni sem tudtam a gondolataim közül, ellenállni is képtelen leszek neki. Ő nem a romantikus, meghódításra törekvő típus. Ő meg akarja kapni a nőt. Nyersen, parancsolóan és kizárólagosan. Én pedig szomjazom a tesztoszteronból préselt férfienergiát.

Vontatottan ugyan, de lecsúsztatom magamról a kabátomat, és hagyom, hogy a földön landoljon. Aztán lefejtem a vállamról a ruhám pántját: a lenge anyag szintén az előszoba kövére hull. Én, aki egykoron a férfiak madzagon rángatásában leltem örömet, most kiszolgáltatottan és lecsupaszítva, fekete csipke fehérneműben állok a szinte idegen Sz. Igor előtt. Még egy halovány mosolyát sem láttam, mégis tálcán kínálva hagyom, hogy rendelkezzen felettem.

Nem vagyok normális!

– Arra céloztam az imént, hogy a kabátját vegye le – lép közelebb a férfi, és szorosan a hátamhoz simul. – Tudja, mit szoktam tenni a felkínálkozásra hajlamos nőkkel? Azokkal, akik mindennél jobban vágnak arra, hogy szétfeszítsem a combjukat? – puhíthatatlan hangja szikrákat pattint, majd lángra lobbant. – Azokkal, akiket erősebben leng körbe az alkohol szaga, mint a drága parfümjük illata?

– Mit? – kérdezem lehuny szemmel. Arcpirító válasza számítok.

– Hazaküldöm a vőlegényükhöz – szuszogja a nyakamba nyilvánvaló célzasként előző esti kifogásomra, miszerint kapcsolatban élek. – Nem könnyítem meg a helyzetét azzal, hogy csak úgy magamévá teszem. Nem elég, ha hagyja magát, nálam a kölcsönösség a kulcsszó. Ha nem aktív a játékban, süllyedjen vissza az unalmas életébe.

Ekkor megpördülök, és minden eddig bezsebelt, gúnyos megjegyzésétől dühödten arcon csapon.

Aztán keményen szájon csókolom.

Néhányaknak megmosolyogtató lehet, de azzal, hogy az elmúlt két évben lemondtam a testiségről, lényegesen tisztábban látom a párkapcsolatok rákfénéit. Különös, hogy gyakran a frontvonalról visszavonulva, kívülállóként ébredünk összefüggésekre. Az önmegettartóztatás hónapjaiban végre megértettem, mi okozta az egykori kudarcaimat.

A férfiak általában összetévesztik a dominanciát és az önzőséget. Béklyóba kötni, meggyötörni és kicsikarni – az, hogy ez fizikálisan, vagy mentálisan történik, édes mindegy, végeredménye ugyanaz: a nő engedelmes cseléddé alacsonyodik a kapcsolatban. Miközben én soha senkit nem voltam hajlandó szolgálni, nőtársaim hajlamosak a bálványozásra. Olyan, valójában nem is létező tulajdonságokkal ruházzák fel a férfit, amiért imádhathják, és melyekkel minden aljas tettükre igazolást találhatnak. Domináns férfira van szükségünk, de nem kényúrra. Elhatároztam, ha valaha lesz még férfi az életemben, csírájában elfojtom a hatalmi vágyát. Sz. Igor már most túl messzire engedtem, ideje volt hát tudtára adnom: csak azért, mert hatással van rám, a nagyképű bunkóságnak is van határa. Majd a pofon után csókkal jeleztem, hogy fenntartásaim ellenére borzasztóan kívánom. Hasonló ambivalenciával jár, ha a vágy a józan észnek feszül, illetve amikor valaki azt gondolja, elég átlátnia a másik szokásait, hogy háborút nyerjen...

Ez a háború most kezdődik.

A csókból kiszakadva Sz. Igor vészjósló tekintettel bámul. Képtelen vagyok eldönteni, hogy felhúzott vállú fűjtatását a pofon vagy a csók szította. Ami biztos, hogy pillanatokon belül rám veti magát, engem pedig ez, dagadó izmaikt látva különösen bizsergető félelemmel tölt el. Vajon vérengző vadállatot vagy az állati szeretőt csaltam elő belőle?

És ekkor az államot megragadva a falnak taszít. Sokkal inkább a meglepettségtől, semmint a fájdalomtól nyögök fel. Sz. Igor előreugró állkapoccsal, sötét tekintettel bámul, majd fejét ingatva, hüvelykujjával durván megdörzsöli alsó ajkamat.

Aztán közelebb lép.

Nagyon közel.

Ágyékát az enyémhez szorítja, ezzel adja tudtomra, hogy máris készen áll.

– Sajnálom, hogy ilyen drasztikus módon kell közölnöm... – morogja a számba. – Ha átlépi ennek a lakásnak a küszöbét, felejtse el a tiltakozást. Amennyiben bármilyen problémája van a kéréseimmel vagy a tetteimmel, menjen el! Sőt, ha bármilyen kontextusban elhagyja a száját a *nem*, meg kell kérnem, hogy azonnal távozzon.

– Parancsolgat? – kérdezem a szorítása ellenére is rettenthetetlenül.

Egy pillanatnyi szünetet tart, majd halovány lesajnálással a hangjában közli: – Megvédem.

– Ugyan, mitől? – mosolygok erőltetett nagyzolással.

Pókerarca megzavarhatatlan: – Nekem is az az érdekem, hogy minél tovább maradjon. De néha velem is elszalad a ló – alsó ajkába harap, majd némi hümmögést követően, homlokráncolva folytatja. – Szeretem rendhagyó ötletekkel feszegetni a határokat. Ha ebben nem leli örömét, menjen el, mielőtt bárminemű sérülést szenved. Bár abból ítélve, hogy most itt van, és még nem sikoltott segítségért, maga sem veti meg a szokatlan helyzeteket.

– És maga sem mond ellent?

– Gyorsan ráérezett a dologra – bólint elismerően, majd lehúzza a sliccén a cipzárt, felvonja szemöldökét. – Ideje belekezdenünk.

Csípőmet megragadva pördít meg, úgy szorít a falnak. Fogásában gyengédségnek nyoma sincs, de most nem is kívánok tőle finomkodást. Két évnyi éhínséggel a hátam mögött, csipegetés helyett inkább habzsolni vágyok. Pontosan ezért van az, hogy Sz. Igor nevetséges szabálya – miszerint tilos neki

nemet mondanom – számomra inkább erotikus hétpróba.

Kiállom, sőt, én nyerek!

Nem értem, mi alapján vél félszegnek vagy megfutamodónak, hiszen zokszó nélkül vetkőztem előtte falatnyi fehérneműre. Mindegy, hogy a végzet, a kíváncsiság, esetleg a kiéhezetség hajtott, döntöttem: eljöttem hozzá. A nő, aki hasonló kalandra hajlik, nyilván tudja, nem szerelmes ölelések közepette virrad rá a hajnal. Ezek a liezonok a megfoghatatlan érzelmek helyett a húsról szólnak. A megállapodás előtti, féktelen éveimben bőven szereztem olyan arcpirító tapasztalatokat, melyek hallatán sokan szajhának titulálnának. Soha nem értettem, miért elítélendő bárminemű szexuális kísérletezés, melyet az aktus minden résztvevője élvez. Miért válik cafka abból a nőből, aki ahelyett, hogy illatozó virágoskertbe képzelve magát, hátán fekvé engedné combja közé a férfit, tettvágyó az ágyban?

Miközben én a falat támasztom, Sz. Igor hátulról ölel: egyik kezét a melltartóm alá csúsztatja, másikkal a bugyim pántjába kapaszkodik. Az állán sötétlő borosta nyakszirten szúr, amitől egy hullámozó mozdulat kíséretében jeges inger fut végig a bőröm alatt. Lehúzott sliccén elbukkanó férfiassága hozzám simul.

Felmordul, mint egy hergelt fenevad, és másodpercenyi kihagyás után már erőszakosabban férkőzik a fehérneműm alá. Először a mellem kerül a markába, és a továbbra is a fenekemen feszülő lüktetésből érzem: igazán kedvére való játékszerre talált. Hogy szándékosan, vagy szerencsés véletlennek köszönhetően történik, nem tudom, de éppen akkor ér a másik keze a bugyim alá, mikor az ujjai közé csippenti a mellbimbómat. Szégyellnivaló, vagy sem, minden tekintetben készen állva, befogadóan várom, hogy a szeméremajkamat masszírozó ujjá beljebb kerüljön. Ő azonban húzza az időt.

– Nézzük, mennyit bír a magabiztossága! – morogja rettentően izgatón, közvetlenül a fülembe. – Mutassa meg, mennyire kíván! Mozgassa a kezem!

Hiába nem vagyok szívbajos, ez az utasítás felkészületlenül ér. Parancsolgató stílusából azt feltételeztem, Sz. Igor minden szabadságomtól és önálló akaratomtól megfosztva, rongybabaként próbál majd rángatni az ágyban, ehelyett most azt várja tőlem, hogy én diktáljam a tempót. A pokolba is, ezzel a fordulattal valóban sikerült zavarba ejtenie, hiszen ebben a szituációban tőlem a hevesség és a visszafogottság is megmosolyogtató.

– Nos? – noszogat, az "s" pedig végigsistereg a testemen.

Miért aggodalmaskodom azon, hogy mit gondol rólam ez a férfi? A kapcsolatunk úgyis egyetlen éjszakára szól. Mindketten megkapjuk, amire vágyunk, aztán búcsút intünk egymásnak. Ha már megint legalább három évig önmegtartóztató életre kárhoztatok, miért ne élvezhetném ki az utolsó másodpercéig az Sz. Igorral töltött időt? Megragadom a csuklóját, óvatosan magamba vezetem az ujját, majd gyorsítok a tempón. Ő mintha elismerően hümmögne, én viszont hangosan sóhajtozom.

A férfiak többségét mindennél jobban izgatja a női kitárulkozás, az általánosítás alól pedig láthatóan Sz. Igor sem kivétel. Miközben az ő ujjait használva ingerlem magam, fenekemhez szorított férfiassága az eddigieknél is tekintélyesebbre duzzad. Be kell vallanom, különösen bizsergető érzés, hogy bár önző viselkedésre számítottam tőle, élvhajhászatommal dagasztom a jókedvét. Homloka a lapockámon pihen, majd mikor a hátamat csiklandozó szuszogása egyre intenzívebb fűjtatássá fajul, egyetlen mozdulattal a bokámig rántja, majd megszabadít a bugyimtól. Az anyag ugyan megreccsen, szerencsére el nem szakad. Következő mozdulatként a vállamnál megragadva maga felé pördít, majd mindkét kezemet hátrafogva a szemközti falra szerelt tükör elé vezet. Bizarr látványt nyújtok magamnak meztelen alsótestemmel, kócos hajammal és pirosra hevült arcommal, pláne úgy, hogy a melltartóm, elcsúszva ugyan, de rajtam maradt.

A mámoros varázsban fel sem tűnik, amikor a férfi az előszobából nyíló fürdőszobába lép, mert

már csak a visszatértét észlelem. Fóliacsörgést hallok, majd Sz. Igor mögém áll, tekintetünk összeakad: – Választhat, hova néz közben. A szemembe vagy a lába közé – közli sötét pillantással, majd mielőtt felelhetnék, hátulról belém hatol.

A tükörnek támaszkodva kezdetben az ágyékomat nézem. Felszisszenek. Az élvezettől. Sz. Igor rideg és határozott stílusával durvának tűnik, valójában kifejezetten óvatosan bánik velem. Igaz, ellenkezést nem tűrve, keményen szorít, de még véletlenül sem okozna bennem kárt, vagy hagyna rajtam maradandó sérülést. Tudja, ha bántana, azzal a saját játékszerét tenné tönkre. Fortyog benne az ősi, szelídítetlen férfierő, mégis képes civilizált ember módjára betartani a határokat. Világ életemben ilyen férfit vágytam, és miközben Sz. Igor egyre mélyebbre hatol, én arra gondolok, hogy ha néhány éve találkoznánk, talán most lennék rákényszerítve arra, hogy egy órán belül elszakadjak tőle.

Jaj, ne!

Ez csak szex!

Ne gondold túl!

A férfi egyre lendületesebbé válik, szabad kezével a hajamba túr, majd tincseimbe csimpaszkodva hátravonja a fejemet, és a nyakamba csókol. Fojtott nyögéseim felszakadnak, érzem, ahogy gyöngyözni kezd a bőrömön a veríték. Eközben Sz. Igor testét nézem – mármint mindazt, amit a testem takarásától láthatok. Feszülő izmaival még életerősebbnek és meggyőzőbbnek tűnik.

Elemi erővel tör rám az igény, hogy vele szembe fordulva belé kapaszkodjam, ő pedig engem átölelve fölém tornyosuljon. Hogy kőkemény testét tapintva azt érezzem, alatta, mellette és rajta biztonságban vagyok. Miközben a pózváltás kezdeményezését tervezem, a tükörben újfent összenézünk: hunyorgó élvezettel, minden rezdülésemet magába szippantva bámulja a kéjtől el-elfolyó arcvonásaimat. Feldereng, hogy az ellenkezés megtiltásakor szóba került, ő sem mondhat nekem nemet. Játszunk akkor!

– Azt akarom, hogy vegyen az ölébe! – igyekszem a lehető leghatározottabbnak tűnni, de a mondat vége zihálásba fullad.

Sz. Igor alsó állkapcsa előre ugrik, nincs ínyére az új pozitúra, de ígéretéhez híven nem ágál. Minden bizonnyal majd valami újabb zavarba ejtő ötlettel előhozakodva igyekszik kiengesztelődni. Sőt, ahogy felcsillan a szeme, tudom, máris megszületett benne a gondolat.

– Karmolja a fejbőrömet! – utasít, majd maga felé fordít, és a fenekemet markolva a csípőjéhez emel.

Szokatlan, hogy egy férfi külön felhívja a figyelmet a fejkarmolásra, általában – mármint régen – az aktus hevében, magamtól szoktam vadmacskát játszani, akkor is leginkább a férfi hátába vagy fenekébe mélyesztettem a körmömet. Sz. Igor szájából azonban egyáltalán nem meglepő egy hasonlóan rendhagyó kérés, melynek teljesítése érdekében nyirkos testéhez simulok. Izzadságtól fénylő izmai izgatóan dudorodnak, aggaszt a gondolat, hogy legszívesebben hosszú percekig, bármiféle nemi szerv közjátéka nélkül csak ölelném magamhoz. Miközben a nyakában csimpaszkodom, ujjaim a hajtincsei közé szántanak: fejbőrét karcoló körmeim nyomán egész testében megmerevedik, a következő pillanatban pedig már a tükörnek döntve hatol belém, és olyan heves csípőmozgással tesz magáévá, hogy önkéntelenül is fojtott sikoltozásba kezdek.

– Engedje ki a hangját! – parancsol rám. Borostás arca a mellkasomat súrolja, de az égető fájdalom ezúttal egyáltalán nincs ellenemre.

A kezdőpozícióval ellentétben ezúttal Sz. Igor minden egyes centiméterét magamban érzem. Vastagságát tekintve csodálkoztam is, hogy két évnyi rideg tartás után mennyire könnyedén befogadtam, most azonban kiderül, csak a szög volt kedvező. A férfi a szükségesnél jobban kitölt. A

feszítő fájdalom és a gyönyör vékony határmezsgyéjén egyensúlyozok, mikor újra és újra olyan pontot talál meg bennem, melytől élvezet remegteti minden porcikámat. Összes apró mozdulatával megöl, majd feltámaszt, mintha a karjai között pusztulna el hétköznapi önmagam, és fesztelen nőként születnék újjá. Nyöszörögve veszítem el az önuralmamat, és egyre mélyebben karmolom Sz. Igor fejbőrét, ezzel pedig mindinkább felajzom.

Fogalmam sincs hogyan, de egyik pillanatról a másikra a földön kötünk ki: én háton, a ruháimon fekszem, ő pedig a lábam között mozog. Combommal átölelem meztelen fenekét, és mélyeket sóhajtva élvezem, ahogy ki- és belém siklik. Aztán egy váratlan pillanatban tövig hatol, majd fátyolos hangon megismétli a korábbi utasítását:

– Azt mondtam, engedje ki a hangját! – majd végleg lehámozza rólam a melltartómat, hogy ismételt, ütemes csípőmozgásához igazodva szívhassa a mellbimbómat.

Mintha az önmegettartóztatásom gátja most szakadt volna át teljesen, és hangosan, élvezettel töltve ordítom ki magamból minden feszültségemet. Hangom, akár egy jóízű, gurgulázó kacaj, betelíti a lakást. Szabadnak érzem magam. Ahogy azt a díjátadón elterveztem, repülök, amihez hosszú-hosszú hónapok után Sz. Igor ad nekem szárnyat. Évezem az aktust, élvezem a habzsolást, élvezem a férfi illatát, és élvezem az életem. Mindezeknek pedig nem szégyellek hangot adni. Bár alig ismerjük egymást Sz. Igorral, mégis sikerült az összes gátlásomat levetköznöm miatta.

Ekkor különös, bűgő neszezés üti meg a fületem. Legalább háromszor felzissen, mire a buja hévtől süketen és nyögéseim zajától felismerem a hangot: a rezgésre állított telefonom csörög a fejemnél lévő, földre ejtett táskámban. Egyszeriben elillan a körém fonódó, érzéki ködfátyol, és eszembe jut, hogy szó nélkül hagytam magam mögött a fogadást. Tettemre többeknek is magyarázattal kell majd szolgálnom. Hányingerként bugyog torkomba a pánik.

– Mennem kell! – közlöm, a férfi azonban meg sem hall, tovább tuszkol. – Engedjen el!

Sz. Igor úgy fűjtat fölöttem, akár egy vörös posztóval hergelt, újra és újra öklelő bika. Személyiségének ennyire nyers, kegyetlen oldala most megrettent. Hiába ellenkezem, ő a vágytól részegen dönget tovább. Tekintete kifejezéstelen, mintha magába fordulva, a valósággal kapcsolatot veszítve igyekezne kizsigerelni minden felkínálkozó pillanatot. Védtelenül fekszem a hideg kövön, biztonságérzetem szertefoszlott. A rezgő telefont megneszelve eltűnt belőlem az a hangyányi *valami*, mely számomra is kívánatosá tette az alávetettséget. Az örömszerzés egyoldalúvá vált: már csak ő élvezi az én testemet.

Kihasztnál.

Immáron nem Sz. Igor, hanem egy begőzölt emberállat tornyosul felettem.

– Eresszen! – utasításom könyörgésbe torkollik, ám a férfi rám se hederít. Szemembe könny szökik, és jobb ötlet híján összeszorított ököllel, kétségbeesve csépelni kezdem izmos vállát: – Eresszen már el!

Pechemre ütlegelésem csak olaj a tűzre, mert a férfi egyre hevesebb és fékezhetetlenebb. Csuklónál megragadva fejem fölé szorítja kezeimet. Ami eddig kielégülést okozott, most testileg és lelkileg egyaránt szétszaggat. Fogalmam sincs, miként alakul az éjszakám, ha a telefonrezgés elkerüli figyelmemet, azt azonban tudom, a fejlemények fényében mielőbb véget akarok vetni az aktusnak – mely már sokkal inkább erőszak.

Szabadulnom kell!

Eszembe villan, hogy a férfi – bizzarr viszonyunk kvázi játékszabályaként – közölte, hogy ha valami nincs ínyemre, és *nemet* mondok, ő visszakozik, sőt, elzavar a lakásból. Eddig kihívásnak tekintettem a cseppet sem ritka szó elkerülését, most azonban pótolom az elmaradást:

– Nem! Nem! Nem! Nem! Nem akarom már!

A férfi, aki eddig a kétségbeesett könyörgésre is közönyös maradt, hirtelen megdermed, én pedig az adódó lehetőséget kihasználva hozzáteszem: – El kell mennem! Engedjen el!

Sz. Igor tekintetébe értelem szivárog, és az ösztönlényt szépen lassan megszelídíti a humánus. Legördül rólam, majd arrébb húzódva, hátával a tükörnek dőlve, zihálva, verejtékes testtel figyel, ahogy szedelőzködöm.

– Mi történt? – kérdezi reszelős hangon. – Fájdalmat okoztam?

Felé pillantva szemérmetlen terpesze vonzza a tekintetem. Csodálkozom, hogy két év önmegtartóztatás után miként fogadhattam magamba őt. Összeszorított ajakkal, fejingatással reagálok. Tudom, kétségek között hagyom, de képtelen vagyok ennél egyértelműbb választ kipréselni magamból, hiszen nem szándékosan okozott fájdalmat. Tőlem szökött el a vág.

– Csak... Csak... Haza kell mennem. Én... Én... – magyarázkodnék, de lelkiező híján befejezetlenül hagyom a mondatot, mely valahog így folytatódna: *Alkalmatlan vagyok erre a viszonyra.*

Micsoda idióta helyzet! Két éve még a jó útra téréssel akadtak komoly problémáim, most pedig a kicsapongás, a szabályszegés esik nehezemre. A férfi kínos dadogásomat konstatálva nyirkos hajába túr, majd feltápáskodik. Mormog valamit – gondolom, elköszön – mielőtt belép a fürdőszobába, én pedig a ruháimat magamra rángatva, hasonlóan fojtott hangon búcsúom tőle.

"Hol a fenében vagy?" – olvasom Sz. Igor lakását hátam mögött hagyva Sándor üzenetét.

Kockáztatok: "Itthon."

"Negyed óra, és én is hazaérek. Várj meg!" – érkezik a válasz.

Sietnem kell, ha a vőlegényem előtt akarom átlépni a házunk küszöbét. Különben lebukom.

Mikor a taxi a házunk kapuja előtti feljáróra kanyarodik, megkönnyebbülten konstátálom, hogy az épületben sötétség honol, tehát Sándor előtt értem haza. Úgy fest, a jószerecske ez egyszer mellém szegődött. Fogalmam sincs, mivel magyaráztam volna, ha korábban érkezik, azaz hazugságon kap. De nincs értelme kellemetlen gondolatokat kergetnem, nem igaz? Örülöm kell, hogy a lehető leghálásabb módon zajlanak az események.

– Háromezer lesz, hölgyem – közli brummogó hangján a szakállas taxisofőr, én pedig halvány örömmosollyal nyúlok a pénzért. Kiver a víz, amikor hiába turkálók a táskámban, nem találok a pénztárcámat. Elhagytam? Kiesett Sz. Igor lakásán?

Ne!

Elfog a pánik, jelenleg azonban nem is a pénzem vagy az irataim okozzák a legnagyobb fejfájást. A házban van készpénz, a bankkártyákat letiltathatom, az okmányokat pedig újra kiállíthatják. A gondom, hogy Sándor percekben belül megérkezik, és nincs az az isten, hogy kimagyarázzam a házunk előtt álló taxit. Negyed órája még azt írtam neki, hogy már otthon vagyok. Futnom kell, bár az Sz. Igorral átélt affér után járni is nehezemre esik.

– Tudna várni egy percet? – kérem, majd mikor a sofőr némiképp türelmetlenül, de bólint, kipattanok a kocsiból, és a könnyebbség kedvéért a túsarkúmat lekapva sietek a házba.

Szinte berobbanok az ajtón, kapkodva deaktiválom a riasztót, ridikülömet az étkezőasztalra dobom, majd egyenesen a hálósobámba trappolok. A pénzt az éjjeliszekrényem fiókjában tartom, a borítékot felmarkolva kikémlelek az utcafrontra néző ablakomon: tiszta a terep.

Remek! Sikerülni fog! Megúszom!

– Jövök már! – rikkantom a házból kilépve a sofőrnek, aki időközben kiszállt autójából, és rágyújtott.

Nem szívhatja el a ház előtt a cigarettát, muszáj eltűnnie, vissza kell könyörögnöm a járgányába! A kapuhoz érve éppen azon agyalok, milyen féleszű, mondvacsinált indokkal kérjem meg, ne a feljárónkon pöfékeljen, mikor motorzúgás üti meg a fülemet, a következő pillanatban pedig az újonnan érkező taxi fényszórója vakít el.

Elkéstem.

– Liza, mi folyik itt? – pattan ki a taxiból Sándor, majd rendezi a saját fuvarát.

– Az autóban felejtettem a telefonomat. Az úr most hozta vissza nekem – hazudom meglehetősen átlátszóan.

A sofőr mélyet szív a cigarettájából, a sercegő dohányparázs izzó pöttyként virít a sötét éjszakában. A narancssárgás fényben észreveszem, hogy a férfi somolyog: nyilván felismerte a politikusként meglehetősen sokat szereplő Sándort. Megvan a ma esti szaftos pletyka a társaság rádiófrekvenciáján.

– És? Hol a telefon? – érdeklődik gyanakvóan a vőlegényem, majd a kezemben szorongatott borítékra sandít.

A táskámban, ami pedig az étkezőasztalon hever.

– Hölgyem, én már itt sem lennék... – köszörüli torkát a sofőröm.

– Csak... Csak... – dadogom. – Ki kell fizetnem a fuvart. Odabent megbeszéljük – nézek kérlelően Sándorra, aki tízezres bankót húz elő a pénztárcájából, majd a sofőr kezébe nyomja.

– Köszönöm, uram! Ígérem, magára szavazok! – vigyorog a szakállas a busás borraivalótól, majd csikkét messze pöckölve bevágódik a kocsijába.

– Van mit megmagyaráznod – sziszegi a vőlegényem, ahogy a ház bejárata felé tartunk. – Hol a fészkes fenében jártál?

– Sétáltam – blöffölöm.

Pillantásából kiolvasható, egy szavamat sem hiszi.

– Miért van olyan érzésem... – megigazítja az elegáns ruhám alól árulkodóan kikandikáló melltartómat. Hiába, szedett-vedett vagyok. – Hogy férfival voltál?

Végem!

Karba font kézzel egyenesen a hálósobám felé tartok, tudom, ott elbújhatok. Amikor kiválasztottuk a házat, a fő szempontok közé tartozott, hogy az épület legalább két hálósobával rendelkezzen. Értelmetlen volna, sőt, csak felesleges kellemetlenségeket okozna, ha Sándorral közös ágyba kényszerítenénk egymást. A külön hálósobával kulcsra zárható privát teret hagyunk egymásnak, ahová visszavonulhatunk, vagy ahogy azt a jelen esetem is mutatja, bemenekülhetünk.

– Szerinted mire jó, ha most elfutsz? Nem fogom elfelejteni reggelre a témát. Vagy mostantól életed végéig bujkálni akarsz előlem? – szól utánam Sándor, amikor a nappaliba érünk. Igaza van, félúton megtorpanok, ő pedig rákérdez: – Ki a férfi?

Ösztönösen tagadnék, de belátom, hogy értelmetlen hazudnom, mert Sándor nem az ellenségem, mindenféle szempontból azonos térfélen játszunk. Számtalan helyzetben fecserésztünk már egykori férfi ügyeimről, ma este pedig bőven volna mit mesélnem. Mivel Évát semmiképpen nem avathatom be, jól jönne, ha Sándor cinkosommá válna, ezért egy mély sóhajtással azt felelem: – Tegnap este ismertem meg.

Mit reméltem? Azt, hogy leül az asztalhoz, és állát támasztva, csillogó szemmel arra kér majd, hogy töviről hegyére meséljem el a történetet? Igen, azt hiszem titkon erre számítottam, Sándor azonban sokkal realisabb reakcióval szolgál:

– Végem! – lazít a nyakkendőjén.

– Túldramatizálod!

Felém fordul, tekintete vádló: – Ezt te sem gondolod komolyan! Azért, hogy lefeküdhess egy tegnap este megismert férfival, sutba dobtad mindazt, amiért az elmúlt években dolgoztunk!

– Hidd el, nem lesz gond! – igyekszem csillapítani a kedélyeket, próbálkozásom azonban teljesen hiábavaló.

– Kitudódik! – a bárszekrényhez lép, hogy italt tölthessen magának. – Ha nem a bikád fecsegi ki, akkor majd a jó öreg taxisofőröd gerjeszt botrányt. Az előbbi jelenetet elpletykálja a taxis cébén, onnan pedig megállíthatatlanul terjed majd a szóbeszéd. Miért viselkedsz úgy, mint egy amatőr?

Sándor kizökkenhetetlen, mondhatok bármit, ő szakadatlanul hajtogatja a saját igazát. Katatóniája vitára készre hangol:

– Amatőr vagyok a hazudozásban, mert szerelemre vágyom a homokos vőlegényem mellett?

Másodpercekig csak áll, és szótlánul bámul. Elismerem, sértő megjegyzésemmel túllöttem a célon: – Ne haragudj!

Melankóliát hozva lebben körénk a csend.

– Hidd el, kettőnk közül az én helyzetem a nehezebb – szólal meg végül el-elcsukló hangon Sándor. – Te hamarosan szabad leszel, én viszont életfogytig sínylődök majd ebben a börtönben úgy, hogy soha nem volt ép kézláb párkapcsolatom.

Ha csak a konzervatívok támogatói nem válnak hirtelen toleránsabbá, Sándor valószínűleg az egész életét egy átkozott hazugságba burkolózva tölti majd. Ez azonban nem mentség a viselkedésére.

– Te választottad ezt az életet, ne tégy úgy, mintha bárki rád kényszerítette volna! – és emlékeztetem, hogy nem tartottak pisztolyt a fejéhez azért, hogy a politikusi pályára lépjen.

Keserédesen felkacag: – Mit tesz az ember, ha élete két legjelentősebb vágya éppen szemben áll egymással, miközben ő nem okolható az összeférhetetlenségért?

– Választ a lehetőségek közül – felelem vállat vonva.

– Választanom kellett, hogy a boldogságnak melyik oldalára állok. Feladom az álmaimat, és a politikai pálya helyett másfelé orientálok, vagy a magánéletemről mondok le.

– És lám, választottál – tárom szét a karomat. – Szóval a te döntésed eredménye a kialakult helyzet.

– Egy indok segített az elhatározásban, mégpedig az, hogy hiszem, politikusként élhetőbb helylye tehetem az országot.

– Állhattál volna a liberális oldalra. Ott nincs gond azzal, ha valaki homoszexuális – bököm oda neki.

– Egyrészt attól, hogy meleg vagyok, még nem feltétlenül vagyok liberális – hunyorog. – Ugyanolyan vallásos, családszerető és kontrolltartó vagyok, mint a párttársaim. És nem fér a fejembe, miért olyan nehéz ezt felfogni. Miért más az én Istenem, mint azé, aki nővel osztja meg az ágyát? – Sándor nehéz elvi, és hitbeli kérdéseket feszeget, melyekre a nagy gondolkodók sem szolgáltak még válaszokkal. Nyilván nem én hozom majd a filozófiai forradalmat, ezért inkább hallgatok, ő pedig folytatja: – Ha a saját életem a szexuális, valamint a politikai identitásom ellentmondása miatt elcsesztett, legalább másoknak hadd szerezhessenek örömet a tudásommal, a törekvéseimmel – mondja merengően. – Önzetlenül, egy globálisabb érdeket szem előtt tartva határoztam, amikor a politika mellett tettem le a voksomat. Te azonban önző döntést hoztál ma este.

Eszmefuttatása az elevenembe talál. Valóban önzőség mások sorsát kockáztatnom a saját örömömért. Lesütött szemmel azon morfondírozom, miként juthatnék el még sírva fakadásom előtt a szobámba. Sándor azonban megelőz, és elcsukló hangon folytatja:

– És rendkívül gyarlónak érzem magam, amikor néha-néha, szerelemre vágyva úgy érzem, rossz döntést hoztam azzal, hogy az emberek érdekeit a sajátjaim elé helyeztem. Azokét az embereket, akik eközben képtelenek lennének elfogadni azt, aki valójában vagyok – szírog. – Talán le kellene mondani a holnap esti interjút.

Az egyik népszerű televíziós csatorna esti hírháttérműsorában van jelenésünk: az interjú az egész kampányt alapozására szolgál. Ha akarnánk, sem mondhatnánk le, hiszen mindkettőnköt komoly "vádalkuk" kötnek apámmal.

– Dehogyan mondjuk! Végig csináljuk! – suttogom Sándornak, majd megölelem, és hagyom, hogy a vállamon sírjon. Egyáltalán nem irigylem, hogy ő valóban örök börtönre kárhoztatott. Miután aztán könnyekbe fojtotta bánatát, elbúcsúzunk, és mindketten a saját szobánkba vonulunk. Reggelre minden biztonnal tisztább fejvel látjuk a jövőt, és abban egymás szerepét. Úgy, ahogy vagyok, ruhában az ágyamra hanyatlom. Íme, a zsúfolt, nyüzsgő és bizsergő éjszaka után most magányosan fekszem nesztelen aranykalitkában. A nyugalmas csendben nyomasztó gondolatokat szivárogtat az elmém, a valóság különös, hullámozó vízióként mosódik össze a képzelettel, és minduntalan Sz. Igor felé sodor.

Noha végül csaknem menekülnöm kellett a grafitzürke falak közül, szívem szerint az egész éjszakát a férfinál töltöttem volna, hogy bejezzük, majd újra- és újrakezdjük azt, amiben Sándor félbeszakított bennünket. Sz. Igor úgy vonz, mint macskát a tejillat, és az összes apró elvárásomnak tökéletesen megfelel. Vágyom rá, kívánom. Feltűrom az Évától kapott ruhám alját, majd kezem a fehérneműm alá kúszik. Bízom abban, hogy ha a csúcsra érésben magamra is maradtam, a testemben cikázó ingerek majd elbágyasztanak.

Érintése határozott és lényegre törő. Ölelése betakart, marka szorítása gúzsba kötött, karja sziklaszilárd bástyaként tartotta a testem. Miközben ő minden porcikámat uralta, én a lehető legnagyobb biztonságban éreztem magam mellette.

Bőre illata nyers, kesernyés és delejező, mintha patikamérleggel kimért, feromongazdag aroma volna, melyből soha nem szippanthat eltelítő mennyiséget az ember lánya.

Tekintete nyugalmi állapotban kifejezetten tudatos, áthatolhatatlan és önhitt, azonban izgatottságban elhomályosul. Mintha két különböző ember lakozna ugyanazon testben. Mindkét személyisége baljós, pláne, mikor Sz. Igor felhevülten se lát, se hall, csak mar, szorít, lök és vonaglik. Felidézem, ahogy izzadságtól nyirkos hajtincsei a szemébe lógnak, és minden egyes mozdulatától megrebbennek.

Nem megy.

Az élénk vízió egész egyszerűen nem ér fel a valósággal, nem pótolhatja Sz. Igort. Legalább, ha tényleg látnám... Ekkor eszembe jut első találkozásunk éjszakája, mikor a férfi tréfából elkobozta, majd kameraként használta a telefonomat. Igaz, az általa készített felvétel leginkább engem örökített meg, de néhány képkockán minden bizonnyal ő is feltűnik. Azokon biztosan, amelyeket én rögzítettem, mikor még vetkőzős fiúnak gondoltam. Izgatottan nyúlok a mobilomért, és a galériából előkeresem az ominózus felvételt. Az emlékeket kiegészítő látvány mellett néhány mozdulat is elengedő, hogy tűzijátékként robbanjon fel, majd potyogó szikrazáporként, apró pontokon perzselje testemet a beteljesülés. Azonban ahol robbanás történik, ott korom is várható, és már érzem is, ahogy a füst alászáll, és belepi testem, lelkem. Ha Sz. Igorral foglalkozom, nem csak a saját, hanem a szeretteim életét is tönkreteszem. A jövőm kijelölt ösvényen halad, melyről letérni életveszély. Mielőtt meggondolhatnám magam, kitörölöm a telefonból a felvételt. Igaz, a pénztárcámat még vissza kell szereznem a férfitől, így akkor, utoljára és jó alaposan megnézhetem magamnak, aztán elfelejtem. Mielőbb. Mihamarabb.

Visszateszem a telefont az éjjeliszekrényre, és meglepetésemre a pénztárcámnak ütközik a kézfejem. Nem eshetett ki a férfinál, hiszen magammal sem vittem az este.

Szóval soha többé nem fogom látni Sz. Igort.

– Muszáj ezt? – szűkülök, miközben Éva berángat az esküvői ruhaszalomba.
 – Szeretném, ha a legszebb ruhában állnál az oltár elé, ezért idejében fel kell mérnünk a választékot – fontoskodik.

– Felesleges köröket futunk. Ismerlek annyira, hogy tudjam, egyetlen hacuka sem lesz neked elég eredeti. Úgyis te akarod majd megtervezni a menyasszonyi ruhámat – zsörtölődök.

– Pontosan – vigyorodik el Éva. – De szeretném, ha te jutnál el arra a kétségbeesett pontra, hogy felkérj.

Felkacagok: – Rendben, akkor ezennel tisztelettel felkérlek, hogy...

– De nem vehetem el tőled a ruhakeresés izgalmas örömét – szakít félbe, aztán mímelt méltatlansággal folytatja: – Micsoda menyasszony vagy te, hogy nem a ruhán jár egész nap az eszed? Én itt irigykedem rád, te meg nem élsz a lehetőségeiddel.

Éva izgalmatól összeugrik a gyomrom. Az esküvőig még van idő, és a házasságkötésem tulajdonképpen nem is lesz valódi. Legutoljára ártatlan kislánként vágytam arra, hogy klasszikus felhajtás keretében, hercegnőnek öltözve vonuljak az oltár elé, de tisztában vagyok vele, a látszat érdekében ez a színjáték most elkerülhetetlen. Több száz ember, köztük a sajtó munkatársai is részt vesznek majd a ceremónián, nekem pedig aznap az ország legszebb és legboldogabb nőjének kell látszanom. Lehetetlennek tűnő feladat, de Éva kitűnő segítség lehet ebben. A barátnőm úgy lebeg a hófehér szalonban, mintha világsztárt kísérgetne, még a vásárlók számára kínált pezsgőt is elfogadja, és utasításokat oszt az eladóknak. Amikor kiválasztunk egy mindkettőnk ízlése szerint csinos ruhát, a próbafülkéhez kísér.

– Képzeld, Ila lánybúcsúja óta minden estémet a tűzoltó Rudival töltöm. Vagyis inkább Christian Grey-jel – közli csillogó szemmel Éva, majd az alsó ajkába harap.

Lelkesen megkérem, meséljen a vetkőzés fiúról, mert tudom, valójában erre vár.

– Emlékszel, mondtam, hogy van egy műsoruk, ami *A szürke ötven árnyalata* alapján készült. Nos, Rudi bebizonyította, nem csak a színpadon hozza kifogástalanul Mr. Grey karakterét. Szenvedélyes és kreatív szerető, egyáltalán nincsenek gátlásai az ágyban. Mondjuk, csodálkoznék is, ha lennének! Olyan acélosak az izmai, hogy alig lehet fogást találni rajta, odalent pedig... – nyel egyet. – Nos, odalent sem kisfiú már.

A telefonjából előkeres egy félmeztelen képet, melyet a környező berendezésből ítélve, ő maga készített a lakásában, és mely bizonyítja: Rudi valóban vonzó férfi.

– Vannak belső értékei is? Vagy a csípőmozgás annak számít? – ugratom, és behúzom az öltözőfüggönyt.

– Igaz, nem agysebész, de figyelmes, és ez sokszor mindennél többet ér – válaszol Éva mosolygós hangon. – A munkája miatt azt gondolhatná róla az ember, hogy kényes, de egyáltalán nem piperkőc. Ráadásul ízig-vérig férfi. Tisztelettudó, mindig és mindenben én vagyok az első. Régen éreztem magam ennyire nőnek egy férfi mellett, és összességében régen éreztem magam ennyire jól. Valamelyik este elbóbiskoltam filmnézés közben, majd arra ébredtem, hogy engem néz. Tudod, olyan meghitten.

A ruhát magamhoz szorítva, hátammal a próbafülke falának dőlök, és Évát hallgatom. Egy olyan kapcsolatról áradozik, mely természeténél fogva nem érhet boldog véget. Rudi egy vetkőzés fiú, azaz pénzért szédíti a nőket. Tudom, ha rákérdeznék, kiderülne, a barátnőm fizeti a közös időtöltésük kiadásait. Hogy mondhatnám neki, hogy a kapcsolata kilátástalan, miközben titkon én is egy olyan férfi után vágyakozom, akivel reménytelen a jövőm? Évának legalább van esélye a boldogságra. És

bár a szíve egyszer összetörik, legalább kap előtte valamennyi örömidőt.

– Remélem, őt is elhozod majd az esküvőre, és te kapod el a csokromat! – erőltetek biztató derűt a hangomba, közben igyekszem leküzdeni a torkomat szorító féltékenységet.

Éva az esküvőmre irigy, én pedig a boldogságára. Pedig egyik sem valódi. Merengve nézem a ruhát, ami számomra csupán jelmez, amikor Éva a függöny mögül bekukucskál: – Ez a ruha borzalmas, fel se próbáld! – jegyzi lefitymálóan. – Látod, mondtam, hogy felesleges köröket futunk, úgyis én fogom megtervezni a ruhádat – kacsint.

– A ma esti televíziós interjú a kampány egyik sarkalatos pontja – dörmögi apám jellegzetes, karcos hangján, mely az ország legtöbb polgárában biztonságérzetet ébreszt, az én gyomrom azonban összerándul tőle. – A szavazók már tudják, hogy jegyben jártok. Mivel közös interjút még soha nem adtatok, ma estétől már hivatalosan is ti lesztek Magyarország következő generációjának álompárja.

Villámmal unottan turkálom a salátámat. Két hete hallgatom ezt a süket szövegelést. Apám Sándorral, illetve a pártjuk kommunikációs igazgatójával, Előddel karöltve dolgozták ki a tervet, amelynek mentén haladva magunk mellé állíthatjuk a *következő generáció*ként elnevezett szavazótábort. Sándort felelősségteljes harmincas férfiként, engem pedig továbbra is a korábbi, botrányos, drogmámoros és kicsapongó botlásaiból okuló, mára viszont beérett, komoly nőként szerepeltetnek. Apám szerint általam megszólíthatóak azok a fiatal nők is, akiket a politikánál sokkal inkább a szórakozás és a divat felszínes világa érdekel. Példaképpé válhatok a szemükben, ennek érdekében pedig saját öltözködési tanácsadót, sminkest és fodrászt kaptam, a sajtóosztály pedig sorban szervezi a legkülönbébb női magazinok címlapfotózásait.

– A kamera mindent lát, és felnagyít – veszi át a szót Előd. – Ráadásul ez egy élő műsor, szóval a legapróbb bizonytalanság is szemet szűrő lehet, ezért fontos a tökéletes alakítás.

Előd a harmincas évei közepét tapossa, haja mindig frissen nyírt, keze manikűrözött, borostája fazonírozott, órája platina, parfümje émelvítő, öltözéke pedig a legfrissebb divatkollekciókból való. Jóképű, így a legtöbb nő elalél tőle, nekem viszont nem imponálnak a nyakkendőjük és a díszsebkendőjük árnyalatának egyezésére kínosan ügyelő piperkőcök.

– Ha szükség van rá, szívesen gyakorolok veletek – teszi hozzá a férfi, közben mindvégig kihívóan méreget.

Talán mindenkinél jobban tisztában van azzal, mennyire fontos a látszat, Előd mégis előszeretettel játszik a tűzzel, és flörtölget velem. Még gyakornokként került apám udvartartásába, az évek múlásával aztán vezető pozícióba küzdötte fel magát. Most, élete teljében egy sikeres karrier csúcsán azt gondolja, mindent – beleértve engem is – megérdemel és megkaphat. Izgatná, hogy titokban az övé legyenek.

– Kedves tőled, de a vőlegényem gyakorlásban is csodálatos – pillantok meghitten Sándorra, majd lány naivsággal közlöm Előddel: – És ha teszem azt, néhány év múlva el is válnék tőle, eszem ágában sem volna olyan férfival kezdeni, akinél előbb végzek a kozmetikusnál.

Sándor felcsuklik, Előd tekintete elsötétül, apám végigsimít ősz körszakállán, én pedig a poharamat emelem, majd – hogy az étteremben minél többen hallják – csilingelőn felkiáltok: – Éljen a leendő férjem! Éljen a kormányváltás!

– A csipkelődést hagyjuk máskorra – int le apám. – Az interjútok előtt Réthyék beszélnek. Ők ugyan harminc éve házasságban, a lángoló fiatalságban mégsem keltenek kellő szimpátiát. Még akkor sem, ha új kommunikációs céget szerződtetett a párt. Legyetek üdék és szerelmesek! Ez a siker kulcsa! – fejezi

be cselszövő hangon.

Apám egyik legveszélyesebb tulajdonsága, hogy lelkesítő beszédeivel bármire ráveszi az embert. Brillírozni fogok a televízióban, nem vitás, és ebben már Sz. Igor utáni sóvárgás sem hátráltathat.

A Réthy házaspár irigylésre méltó összhangban kommunikál. Sándorral a sminkszoba plazmatévéjén figyeljük, amint harminc éve tartó kapcsolatukról áradoznak. A párt az egyetemen mutatták be egymásnak, az asszony mindvégig a háttérből támogatta férje politikai karrierjét, eközben pedig három gyermeket szült neki; idén érkezett a második unokájuk. A szüleim példájából tudom, a politikusházasságok elfogadó, beletörődő természetű nőkkel működhetnek. Olyanokkal, akik a klasszikus asszonyszerepet vállalva és a munkaláz okozta mellőzöttség érzésével is megharcolva rendületlenül, bástyaként állnak uruk mögött. Annak ellenére, hogy anyám kibújt a teher alól, nekem ezen erényekkel kellene rendelkeznem?

Hatalmas, mikrofonnal felszerelt fejhallgatót viselő nő lép a sminkszobába, és határozott hangon kéri, hogy tartsunk vele. Egy ajtón átjutva sötét terembe érünk, végül a földön futó kábelek között lépkedve, néhány méter után a késő esti, élőben sugárzott műsor díszletéhez érünk. Legalább egy tucat árnyékba burkolózott alak figyeli néma csendben a reflektorok világította díszletben zajló beszélgetést. Kevesebb mint egy perc lehet hátra Réthyék interjújából, szóval a zökkenőmentesség érdekében tessékkelhettek minket ennyire korán a stúdióba. Az adást egy televíziós veterán vezeti. Egyszer egy, a politikusgyermekéről szóló riportműsorához meginterjúvolt már, de a függőséggel járó ingerlékenységem miatt beszélgetés helyett az első néhány kérdés után elküldtem melegebb éghajlatra.

– Végezetül arra szeretnék Réthy államtitkár úrtól választ kapni, milyen meglepetéssel kedveskedik majd a feleségének, ha esetleg az Önök pártja diadalmaskodik.

Réthy felkacag: – Az új kampánycsapatunk fejétől azt az utasítást kaptam, hogy túl intim kérdésekre ne válaszoljak. Ha érti, mire gondolok – teszi hozzá kacintva.

Kuncogás tölti be a stúdiót, a műsorvezető bejelenti nézőinek a rövid reklámszünetet, majd Réthyék társaságában elhagyja a helyszínt, és hozzám lép: – Örülök, hogy most békésebb körülmények között találkozunk, nem úgy, mint egykoron.

– Részemről a megiszteltetés – nyújtok kezet az öszülő halántékú férfinak, és ahogy mostanában szoktam, hazudok: – Annak idején meglehetősen zűrös napokat éltem, de Sándornak hála, ma már kiegyensúlyozott vagyok.

– Az édesanyja elvesztése megviseli az embert. Pláne, ha ennyire értelmetlenül történik – bólint együtt érzően a műsorvezető. Elszorul a torkom, de szerencsére Sándor megszólít.

– Drágám! Réthy úr szeretné nekünk bemutatni a pártjuk új kampányfőnökét – hangját tettetett kedvesség mázával festi. – Állítólag tőle kell tartanunk, mert kiütéssel győző kampányt készített elő – kacagja.

Bocsánatkérően a riporterre pillanatok, aki engedékenyen bólint, én pedig a mögöttem összegyűlt társasághoz fordulok. Eltátott szájjal bámulom velem szemben álló, öltönyös férfit.

Ne!

– Szentesy Igor – nyújt kezet ridegen.

Szavaim elfogynak, hang nélkül tádogok, még a kézfogást sem fogadom.

A férfi, akivel a jövőmet kockáztatva liezonba keveredtem, nem más, mint a konkurens párt új kampányfőnöke. Sz. Igor miközben éjt nappallá téve azon morfondírozik, hogyan tudná egy megbízó

kormánypárt népszerűségét emelni, aljas módon bennünket is ellehetetleníthet. Ő az ellenfél kapitánya, én pedig kezébe adtam a haditervünket. Komoly bajban vagyok.

– Örülök a találkozásnak – bólint, ezúttal viszont egy árnyalati derűtséget látok a szája szegletében.

Egy ördögi mosolyt.

Vége az első könyvnek, folytatása következik.

Kedves olvasó!

Köszönöm, hogy időt szántál a *Szigor* első kötetének elolvasására!

Bízom benne, hogy szeretted Liza és Sz. Igor történetét! Amennyiben kedved támad véleményedről vagy észrevételedet megosztani velem, a levente@lakatoslevente.hu e-mail címen megteheted!

Szeretettel várom,

Levente

Tudtad?

A *Szigor* főszereplője, Szentesy Igor az *Aktus* című regényemben is feltűnik! Sőt, az említett kötet egyik főszereplője éppen Sz. Igor testvére!